

L'AUTOCRÍTICA S'IMPOSA DESPRÉS DEL 14-D

Felipe no, Redondo sí

Encara que l'actitud de Raimon Obiols i Joan Lerma davant la vaga no ha estat comparable, ni de bon tros, amb les que han mantingut Guerra o Txiqui Benegas, el 14-D farà que les relacions entre UGT-PSPV i UGT-PSC canvien. De no ser així, a Catalunya, sindicalistes com Justo Fernández podrien abandonar el partit.

Remei Blasco

La negociació és, després de l'èxit aconseguït pels sindicats amb la vaga general, l'única eixida possible per al govern de Felipe González. Tant la UGT com CCOO treballen ara amb la hipòtesi que l'executiu no tindrà més remei que cedir a les demandes dels sindicats, amb el suport de vuit milions de treballadors el 14-D. I, de moment, ja hi ha dia i hora per a la reunió. Serà el dia 22 d'aquest mes, tot i que les centrals sindicals han assegurat que si la patronal CEOE forma part de la mesa negociadora no assistiran a la cita.

CCOO i UGT han elaborat cinc reivindicacions irrenunciables: retirada del contracte d'inserció per a joves i posada en marxa d'un pla general d'ocupació que afavoresca la creació de llocs de treball suficients i de la seua

estabilitat, garantint, per als joves, formació, condicions laborals dignes i cobertura; recuperació, com a mínim, de dos punts de poder adquisitiu perdut el 1988 com a conseqüència de l'error en la previsió d'inflació per a les persones que veuen fixada la seua renda en els pressupostos generals de l'estat, funcionaris i pensionistes; compliment del compromís adquirit l'octubre de 1984 d'incrementar la cobertura per desocupació fins al 48 per cent; equiparació, durant aquesta legislatura, de la pensió mínima al salari mínim interprofessional i reconeixement del dret ple a la negociació col·lectiva dels funcionaris públics.

Aquesta taula reivindicativa és compartida per tots els ugetistes de l'estat espanyol, però des del moment que la campanya prevaga ha rebut diferents tractaments pels responsables socialistes, la negociació serà més o menys fà-

cil en funció de com estaven i com han quedat les relacions PSOE-UGT abans i després de la convocatòria de vaga general. És evident que l'actitud del primer secretari dels socialistes catalans, Raimon Obiols, o la del secretari general del PSPV-PSOE i president de la Generalitat valenciana, Joan Lerma, no és comparable, ni de bon tros, a la protagonitzada per Txiqui Benegas o Alfonso Guerra.

¿Socialistes crítics?

Les relacions entre la UGT i el Partit Socialista eren, tant a Catalunya com al País Valencià, més cordials que a la resta de l'estat. Al País Valencià, per exemple, un acord entre el govern de la Generalitat i la central sindical socialista va permetre un increment salarial per als funcionaris superior a l'aconseguit a nivell estatal. Davant

l'anunci de la convocatòria de vaga general, però, el PSC i el PSPV van fer costat en l'òrbita dels dictats de Madrid, si bé des d'un punt de vista molt més moderat.

De com evolucione ara l'executiva del PSC dependran les futures relacions entre ugetistes i socialistes a Catalunya. Si s'imposa una certa crítica al seguidisme mecànic que el PSC ha fet del PSOE, i aquesta sembla ser l'opció del primer secretari, Raimon Obiols, es podria posar fi a les tensions que s'han viscut l'últim mes, però tampoc es descarta que, si l'autocrítica no es produeix, persones com Justo Fernández, Gil Pachon i José Álvarez, membres de la UGT i de l'executiva del PSC abandonen, definitivament, el partit.

Al País Valencià, UGT i PSPV han recuperat l'enteniment que havia caracteritzat totes dues organitzacions abans de la vaga i el secretari general del PSPV, Joan Lerma, ja ha anunciat que, «si no hi ha canals de comunicació, cal establir-los. Necessitem el diàleg social perquè una política de concertació és imprescindible». El secretari general de la UGT al País Valencià, Rafael Recuenco, després de tirar en cara als socialistes valencians la poca fermesa que han demostrat per a pressionar els seus col·legues de Madrid opta «perquè s'abandoni l'arrogància, la desqualificació del moviment obrer i es negocien, de veritat, aspectes concrets de la política econòmica del govern. L'èxit de la vaga evidencia que el sindicalisme de classe té estabilitat orgànica i que les nostres propostes són sensates».

EL BAN DE CIUTAT DE PALMA

Dos dies abans del 14-D la premsa local de Ciutat de Palma publicava, com a publicitat pagada, un ban de l'Ajuntament, firmat pel batle socialista Ramon Aguiló, i on es feia una crida a la ciutadania perquè no donara suport a la vaga general. «La vaga general no resoldrà cap dels problemes del país ni dels treballadors i no beneficiarà ningú. Perjudica l'economia espanyola perquè tindrà efectes negatius sobre la inversió i l'ocupació i perjudicarà la imatge del país tot donant una impressió d'enfrontament social que no respon a la realitat».

L'actitud de Ramon Aguiló, permetent-se el luxe de finançar amb diners públics un ban que no perseguia una altra cosa que reforçar la croada anti-vaga, liderada, des de Madrid, per Txiqui Benegas i Alfonso Guerra en benefici del govern i el PSOE, ha pro-

DOMÈNEC UMBERT

El batle de Palma, Ramon Aguiló, ha provocat amb el seu ban la reacció dels sindicalistes de la UGT.

vocat l'enfrontament directe amb el màxim responsable de la UGT a les Illes Balears, Francesc Obrador, que ja ha anunciat que presentarà una querrela criminal contra Ramon Aguiló.

L'alcalde de Palma, amb aquest ban, l'únic que s'ha fet a l'estat espanyol, s'ha guanyat a pols l'oposició de la ciutadania i, a hores d'ara, la seua credibilitat està en perill. Per contra, Francesc Obrador, ugetista i alhora batle de Calvià pel Partit Socialista, sembla disposat a jugar perfectament la seua condició de sindicalista i militant del PSOE i es perfila com el candidat socialista a la presidència del govern balear per a les pròximes eleccions autonòmiques. La UGT i el PSOE, doncs, estan condemnats a entendre's a les Balears.

EL PSOE NO TOLERA DISCREPÀNCIES

De la posició del socialistes als Països Catalans es desprèn una reflexió important: ¿fins a quin punt no han desaprofitat l'oportunitat de desmarcar-se del totpoderós PSOE quan les garanties de triomf de la vaga eren tan

evidents? Si el PSC i el PSPV hagueren substituït el silenci matisat i la divergència reprimida per una posició ferma davant els màxims caps del PSOE (si és que veritablement no estaven d'acord amb l'estratègia de mobilitzar el partit contra la vaga) ara podrien esgrimir que vuit milions de persones els han donat la raó.

Però, com la seua actitud ha estat de complicitat callada, hauran de responsabilitzar-se, al costat de Txiqui Benegas i Alfonso Guerra, de l'error de càlcul comès pel Partit Socialista i posat al servei del govern de Felipe González. L'amenaça del secretari d'organització del PSOE de disoldre les Corts i convocar eleccions generals hauria pogut actuar contra la voluntat dels socialistes valencians i catalans de jugar més fort contra Madrid. L'elaboració de les llistes electorals, relegant els crítics als últims llocs, hauria estat el càstig immediat, i això no agrada a ningú.

El cert és que PSC i PSPV han desestimada una bona ocasió per a afirmar la seua personalitat política i recuperar la seua sobirania orgànica. □